

போரில் இரண்டு வாள்கள்: GILLETTE எதிர் WILKINSON

என் தந்தைக்கு அப்போது ஐந்து வயதுதான்.

கீழே இருந்த சமவெளியை நோக்கியிருந்த ஒரு மலைக் கிராமத்தில் குடும்பம் வாழ்ந்தது. கல் வீடுகளிலிருந்து பார்த்தால் உலகம் தொலைவில் இருப்பதுபோலத் தோன்றியது; ஆனாலும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் இறுதியில் மலையேறி வந்தது.

ஒரு தொழிற்சங்கக்காரரிடமிருந்து அவர்கள் ஒரு வெள்ளாட்டை வாங்கியிருந்தார்கள். அந்த விலங்கு ஒருகாலத்தில் வருமானம் தந்தது, ஆனால் அதன் உரிமையாளர் அதை விற்க முடிவு செய்திருந்தார்.

ஒவ்வொரு காலையும் என் பாட்டி அதில் பால் கறக்க முயன்றார்.

ஒருபோதும் போதுமானதாக இருந்ததில்லை.

எல்லாக் குழந்தைகளையும் போல என் தந்தைக்கும் காலை உணவு வேண்டியிருந்தது. ஆகவே மேசையில் ஒரு கோப்பை தோன்றியது: பழைய ரொட்டி, கொஞ்சம் வெள்ளாட்டுப் பால், இன்னும் ஒரு நாள் நீடிக்கச் சேர்த்த மலைத் தண்ணீர்.

யாரும் அதைப் போர் என்று அழைப்பதற்கு முன்பே அதுதான் போர்.

விடியலில் அவர் வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரம் நடந்து ஒரு சிறிய சதுக்கத்துக்குச் சென்று வானத்தை நோக்குவார்.

அங்கிருந்து அந்தப் போரை ஒரு விளையாட்டைப் போலப் பார்த்தார்.

விமானங்கள் அடிவானத்தைக் கடந்தன. சமவெளியிலிருந்து சைரன்கள் எதிரொலித்தன. விமானத் தளங்கள் மீதும் இராணுவ நிலைகள் மீதும் குண்டுகள் விழுந்தன. பெரியவர்கள்

கிசுகிசுப்பாகப் பேசினார்கள், ஆனால் குழந்தைகள் மேலே பார்த்தார்கள்.

இரண்டாம் உலகப் போர் தொடங்கியிருந்தது.

அது எல்லோரையும் உள்ளிழுத்தது.

ஆனாலும், ஆயிரக்கணக்கான மைல்களால் பிரிக்கப்பட்ட இரண்டு நிகழ்வுகள் இறுதியில் ஒரு ரேசர் பிளேடில் சந்திக்கவிருந்தன.

பிரிட்டிஷ் தாக்குதல்களுக்கு ஜெர்மானியர்கள் London-ஐயும் பிற பெரிய நகரங்களையும் குண்டு வீசித் தாக்கிப் பதிலளித்தார்கள். தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்தி குறைந்தது. பொருட்கள் அரிதாயின. புகழ்பெற்ற Wilkinson Sword பிளேடுகள்கூட அலமாரிகளிலிருந்து மறையத் தொடங்கின.

அதே நேரத்தில், பிரிட்டிஷ் படைகள் ஆப்பிரிக்காவில் போரிட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அங்கே அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான கைதிகளைப் பிடித்தார்கள்.

ஒரு படை பசியைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்.

ஒரு படை வெப்பத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்.

அதனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதது நோயைத்தான்.

பல கைதிகள் மீது சுமத்தப்பட்ட முதல் சடங்கு ஓர் உரையோ, ஓர் அணிவகுப்போ, ஒரு தடுப்பூசியோகூட அல்ல.

அது ஒரு ஷேவ்.

சுத்தமான முகம் என்றால் குறைந்த ஒட்டுண்ணிகள், குறைந்த தொற்றுகள், அதிகக் கட்டுப்பாடு.

முதல் மாதங்களில் எல்லோரும் வாள்களைத் தேடினார்கள்.

வாள்கள் அங்கே இல்லை.

London-ஆல் போதுமான அளவு அவற்றை வழங்க முடியவில்லை.

அப்போது அமெரிக்கா களத்தில் இறங்கியது.

உணவு, எரிபொருள், உபகரணங்கள், எண்ணற்ற பிற பொருட்களுடன் ரேசர் பிளேடுகளையும் ஏற்றிக்கொண்டு கப்பல்கள் பெருங்கடல்களைக் கடந்தன.

சிறை முகாம்களுக்குள் ஒரு நுட்பமான மாற்றம் நிகழ்ந்தது.

ஆண்கள் வாள்களைக் கேட்பதை நிறுத்தினார்கள்.

அவர்கள் ஒரு Gillette-ஐக் கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

முதல் உலகப் போர் Wilkinson Sword-ஐப் புகழ்பெறச் செய்ய உதவியதைப் போல, இரண்டாம் உலகப் போர் Gillette-ஐ ஒரு பொதுச் சொல்லாக மாற்ற உதவியது.

ஒரு பிராண்ட் ஒரு மொழியாகிவிட்டது.

ஆண்டுகள் கழித்து, கைதிகளும் வீரர்களும் தொழிலாளர்களும் இத்தாலி, பிரான்ஸ், எகிப்து, கிரீஸ், அல்லது விதி அவர்களைக் கொண்டுசென்ற எந்த இடத்துக்கும் வீடு திரும்பியபோது, அருகிலிருந்த கடைக்குள் நுழைந்து ஒரு ரேசர் பிளேடு கேட்கவில்லை.

அவர்கள் சொன்னார்கள்:

“ஒரு Gillette கொடுங்கள்.”

முக்கியமான போர் அதுதான்.

இரண்டு வாள்களும் அதில் தோற்றன.

Ferdinando